

opusdei.org

La família, la feina, la meva illa... i altres animals

Treballo com a policia en una zona turística gran de Tenerife, a les Illes Canàries, on acudeixen milions de turistes a la recerca del sol

03/01/2008

Sóc supernumerària de l'Opus Dei, estic casada i tenim quatre fills; una a la Península i tres a casa; i a més a més, tenim a casa, com a inquilins, a més de cinquanta animals: gossos,

gats, conills, gallines, tortugues, granotes, peixos de tots els colors, porquets vietnamites, llangardaixos, sargantanes i tot tipus d'ocells, des de canaris i llorets fins a un merla, que ha estat l'última adquisició. Tots són ben rebuts.

Aquesta és una terra acollidora on rebem molt bé a tots: els forasters i els turistes, encara que no a turistes amics de l'aliè, que vénen per aquí també en temps de vacances i solen estar també de temporada alta.

Aquest segon tipus de turistes m'exigeix actuar de tant en tant, en la meva professió, com ho diríem... de forma contundent. Després d'aquestes actuacions, els companys em diuen, de broma:

-Noia, quin geni tens! I això que vas a missa cada dia!

-Doncs imagina't com seria –els dic- si no anés a missa cada dia!

Com els pins del Teide

Des de casa es veuen, allà sota, les urbanitzacions turístiques immenses del Sud de l'Illa; i al capdamunt, per sobre dels boscos, el pic blanc del Teide. Li demanem a Déu que els nostres fills siguin com aquests pins alts que aguanten fermes, allà dalt, a la muntanya, al costat del volcà, suportant la força dels vents.

Gràcies a Déu, la nostra filla gran és també de l'Opus Dei, i els dos del mig participen dels mitjans de formació dels clubs de l'Obra que es troben a l'altra part de l'Illa. Ara estan en l'edat dels primers festejos, i procurem parlar clar amb ells sobre el matrimoni, guanyant-nos la seva confiança i avançant-nos en tot el que puguem.

Saber "passar per alt"

Per mi, al matrimoni cal saber establir un estira i arronsa: cal

aprendre a estimar-se i a perdonar-se cada dia, passant per alt aquestes coses ximpls que a tots ens passen: perquè un dia arribes a casa enutjat i l'altre dia t'aixeques amb el peu esquerre...

Cal saber passar per alt moltes menudeses, sense fer un drama de ximpleries, perquè tots, tots, els homes i les dones, tenim defectes.

Recordo que quan vaig fer els cursets prematrimonials ens van preguntar en una classe:

-I vosaltres... esteu enamorades dels defectes del vostre promès?

Cap dels qui estàvem allí vam aixecar la mà. Tanmateix, aquest punt és molt important. El festeig és un temps per conèixer-se, per acceptar-se, amb les virtuts i defectes que tenim tots.

El meu marit sol parlar d'aquests temes amb l'Enrique, el fill gran, perquè veiem al nostre voltant que molts matrimonis joves es coneixen molt poc quan es casen.

L'Enrique vol ser veterinari, una cosa gens estranya en una família com la nostra, en la que vivim molt en contacte amb la natura, com els del llibre *La meva família i altres animals*. Si no recordo malament, aquesta família vivia en una illa grega; a Creta, em sembla.

Realment és meravellós viure en una illa, al costat del mar, en plena natura; i més si és en una illa com la nostra, on gaudim, gràcies a Déu, d'una primavera eterna.

feina-la-meva-illa-i-altres-animals/
(18/04/2025)